

Sygn. akt XI Ka 60/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lutego 2015 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie XI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Sędzia SO Sławomir Kaczor

Protokolant st. prot. Dominika Karasek-Raczyńska

po rozpoznaniu w dniu 25 lutego 2015 roku

sprawy **M. K.**

obwinionego z art. 92 ust. 3 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym i in.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej

z dnia 20 listopada 2014 roku sygn. akt VII W 4822/13

I. uchyla zaskarżony wyrok i na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 kpsw w zw. z art. 45 § 1 kw postępowanie o czyny zarzucone obwinionemu umarza;

II. wydatkami poniesionymi w sprawie obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt XI Ka 60/15 U Z A S A D N I E N I E

M. K. został obwiniony o to, że:

I. w okresie od dnia 8 listopada 2012 roku do dnia 31 grudnia 2012 roku w miejscowości W., gmina W., powiat (...), woj. (...), będąc osobą zarządzającą przedsiębiorstwem oraz zarządzającą transportem, a także osobą legitymującą się certyfikatem kompetencji zawodowych, naruszył warunki przewozu drogowego w ten sposób, że dopuścił do naruszenia przez kierowcę M. N. przepisów o czasie prowadzenia pojazdu, obowiązkowych przerwach i odpoczynku w zakresie skrócenia dziennego czasu odpoczynku o 3 godziny i 58 minut,

to jest o wykroczenie z art. 92 ust. 3, ust. 4, ust. 5 ustawy z dnia 6 września 2001 roku o transporcie drogowym (tekst jednolity Dz. U. z 2012 r., poz. 1265 ze zm.) w zw. lp. 15 załącznika nr 2 do ustawy z dnia 6 września 2001 roku o transporcie drogowym w zw. z art. 8 Umowy Europejskiej ATER sporządzonej w Genewie dnia 1 lipca 1970 roku (Dz. U. z 1999 r. Nr 94 poz. 1087 ze zm.);

II. w okresie od dnia 8 listopada 2012 roku do dnia 31 grudnia 2012 roku w miejscowości W., gmina W., powiat (...), woj. (...), będąc osobą zarządzającą przedsiębiorstwem oraz zarządzającą transportem, a także osobą legitymującą się certyfikatem kompetencji zawodowych, naruszył warunki przewozu drogowego w ten sposób, że dopuścił do naruszenia przez kierowcę D. L. przepisów o czasie prowadzenia pojazdu, obowiązkowych przerwach i odpoczynku w zakresie skrócenia dziennego czasu odpoczynku o 2 godziny i 14 minut,

to jest o wykroczenie z art. 92 ust. 3, ust. 4, ust. 5 ustawy z dnia 6 września 2001 roku o transporcie drogowym (tekst jednolity Dz. U. z 2012 r. poz. 1265 ze zm.) w zw. lp. 15 załącznika nr 2 do ustawy z dnia 6 września 2001 roku o

transportie drogowym w zw. z art. 8 Umowy Europejskiej (...) sporządzonej w G. dnia 1 lipca 1970 roku (Dz. U. z 1999 r. Nr 94 poz. 1087 ze zm.);

III. w okresie od dnia 8 listopada 2012 roku do dnia 31 grudnia 2012 roku w miejscowości W., gmina W., powiat (...), woj. (...), będąc osobą zarządzającą przedsiębiorstwem oraz zarządzającą transportem, a także osobą legitymującą się certyfikatem kompetencji zawodowych, naruszył warunki przewozu drogowego w ten sposób, że dopuścił do naruszenia przez kierowcę M. N. przepisów o czasie prowadzenia pojazdu, obowiązkowych przerwach i odpoczynku w zakresie przekroczenia maksymalnego dziennego czasu prowadzenia pojazdu o 10 godzin i 57 minut,

to jest o wykroczenie z art. 92 ust. 3, ust. 4, ust. 5 ustawy z dnia 6 września 2001 roku o transporcie drogowym (tekst jednolity Dz. U. z 2012 r. poz. 1265 ze zm.) w zw. lp. 15 załącznika nr 2 do ustawy z dnia 6 września 2001 roku o transporcie drogowym w zw. z art. 6 ust. 1 Umowy Europejskiej ATER sporządzonej w Genewie dnia 1 lipca 1970 roku (Dz. U. z 1999 r. Nr 94, poz. 1087 ze zm.);

IV. w okresie od dnia 8 listopada 2012 roku do dnia 31 grudnia 2012 roku w miejscowości W., gmina W., powiat (...), woj. (...), będąc osobą zarządzającą przedsiębiorstwem oraz zarządzającą transportem, a także osobą legitymującą się certyfikatem kompetencji zawodowych, naruszył warunki przewozu drogowego w ten sposób, że dopuścił do naruszenia przepisów o stosowaniu urządzeń rejestrujących samoczynnie prędkość jazdy, czas jazdy i odpoczynku oraz aktywności kierowcy, poprzez zaniechanie pobierania danych z karty kierowcy H. D. w częstotliwości co najmniej raz na 28 dni,

to jest o wykroczenie z art. 92 ust. 3, ust. 4, ust. 5 Ustawy z dnia 6 września 2001 roku o transporcie drogowym (Dz. U. z 2012 r. poz. 1265 ze zm.) w zw. lp. 16 załącznika nr 2 do ustawy z dnia 6 września 2001 roku o transporcie drogowym w zw. z art. 10 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 roku w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego oraz zmieniające rozporządzenia Rady (EWG) nr 3821/85 i (WE) 2135/98, jak również uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 3820/85 (Dz. U. UE. L. 2006.102.1 z dnia 11 kwietnia 2006 r. z późn. zm.) w zw. z art. 1 ust. 1, ust. 3 pkt. b, Rozporządzenia Komisji Europejskiej nr 581/2010 z dnia 1 lipca 2010 roku w sprawie maksymalnych okresów na wczytywanie odpowiednich danych z jednostki pojazdowej i karty kierowcy (Dz. U. UE. L. z 2010 r. Nr 168, poz. 16) w zw. z § 4 Rozporządzenia Ministra Transportu z dnia 23 sierpnia 2007 roku w sprawie częstotliwości pobierania danych z tachografów cyfrowych i kart kierowców oraz warunków przechowywania tych danych (Dz. U. z 2007 r. Nr 159, poz. 1128).

Wyrokiem z dnia 20 listopada 2014r. Sąd Rejonowy w Białej Podlaskiej uznał obwinionego M. K. za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów, z których każdy wyczerpuje dyspozycję art. 92 ust. 3, ust. 4 i ust. 5 Ustawy z dnia 6 września 2001 roku o transporcie drogowym (tekst jedn. Dz. U. z 2012 r., poz. 1265 z późn. zm.) i na podstawie art. 92 ust. 3 wyżej cytowanej ustawy o transporcie drogowym, w zw. z art. 24 § 1 k.w. w zw. z art. 9 § 2 k.w. wymierzył mu łącznie grzywnę w wysokości 1000 złotych; zwolnił obwinionego od ponoszenia opłaty, zaś zryczałtowane wydatki postępowania przejął na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca obwinionego. Zaskarżając rozstrzygnięcie w całości zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, wyrażający się w przyjęciu, że obwiniony swoim zachowaniem dopuścił się popełnienia zarzucanych mu wykroczeń.

Podnosząc powyższy zarzut obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i o uniewinnienie obwinionego od popełnienia zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji w całości do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie w zakresie literalnie sformułowanych w niej wniosków. Argumentacja zawarta we wniesionym środku odwoławczym, pomimo iż pochodzącym od podmiotu fachowego, sprowadza

się bowiem do przytoczenia - niepełnej zresztą - definicji błędu w ustaleniach faktycznych, bez jakiegokolwiek uzasadnienia na czym, zdaniem autora apelacji, tak zarzucona nieprawidłowość polega.

Powyższe uprawnia do ograniczenia niniejszych wywodów do stwierdzenia, iż wszystkie poczynione przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne znajdują oparcie w prawidłowo ocenionych dowodach oraz do odesłania skarżącego do uważnej lektury pisemnych motywów zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Wyrok Sądu Rejonowego nie może się jednak ostać wobec tego, że już po jego wydaniu upłynął przewidziany w art.45 § 1 k.w. dwuletni okres przedawnienia orzekania, a tym samym zaistniała określona w art.5 § 1 pkt 4 k.p.w. negatywna przesłanka procesowa, obligująca Sąd Odwoławczy do uchylenia zaskarżonego rozstrzygnięcia i umorzenia postępowania.

Z tych względów Sąd Okręgowy na podstawie art.437 § 2 k.p.k. w zw. z art.109 § 2 k.p.w. orzekł jak w wyroku. Rozstrzygnięcie w przedmiocie wydatków nastąpiło na podstawie art.118 § 2 k.p.w.

Sławomir Kaczor